



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 39/2018-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátska kancelária, Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 625/2015 a jeho uznesením zo 7. júna 2017, porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 201/2012 a jeho rozsudkom zo 17. septembra 2014, porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 128/2006 a jeho rozsudkom zo 14. februára 2012, ako aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 128/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 625/2015 a jeho uznesením zo 7. júna 2017, porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 201/2012 a jeho rozsudkom zo 17. septembra 2014, porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 128/2006 a jeho rozsudkom zo 14. februára 2012, ako aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 128/2006. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 16. septembra 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva najmä námietka sťažovateľa, že postupom okresného súdu bolo „flagrantne“ porušené jeho základné právo nebyť odňatý zákonnej sudkyňi JUDr. Handlovej, ktorej bola vec sp. zn. 22 C 128/2006 pridelená 28. decembra 2006 náhodným výberom. Potom jej bola vec podľa sťažovateľa „obštrukčne“ odňatá bez toho, aby sa v spise nachádzalo opatrenie predsedníčky okresného súdu o odňatí veci. Následne bola pridelená bez náhodného výberu novej zákonnej sudkyňi JUDr. Gulovej, ktorá 25. marca 2009 požiadala predsedníčku okresného súdu, aby bola vylúčená z ďalšieho konania pre zaujatosť, keďže pozná sudcov obchodného registra (je s nimi v kolegiálnom vzťahu) a pozná aj súdneho exekútora JUDr. Jakubca. Sťažovateľ sa o tom dozvedel nahliadnutím do spisu okresného súdu 31. augusta 2017. Podľa rozhodovacej praxe bolo podľa názoru sťažovateľa povinnosťou okresného súdu oboznámiť ho s touto námietkou zaujatosti

a umožniť mu vyjadriť sa k nej ešte pred rozhodnutím predsedníčky okresného súdu. Predsedníčka okresného súdu rozhodla opatrením č. 17 dňa 27. marca 2009, pričom sťažovateľ namieta, že toto opatrenie ňou nie je vlastnoručne podpísané.

Podľa názoru sťažovateľa vydaním opatrenia č. 17 a postupom, ktorý mu predchádzal, došlo k porušeniu jeho práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi, resp. k porušeniu jeho práva na nestranný súd. Túto skutočnosť zistil až 31. augusta 2017 nahliadnutím do spisu okresného súdu. Vec mala byť podľa sťažovateľa správne predložená na rozhodnutie nadriadenému krajskému súdu v zmysle v tom čase platného a účinného § 16 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku. Je presvedčený o tom, že za daného stavu nie je možné považovať konanie a rozhodovanie zo strany novej „údajnej“ zákonnej sudkyne JUDr. Kontríkovej za zákonné, ústavné a súladné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože iba krajský súd mohol rozhodnúť o vylúčení, resp. nevyhlásení sudkyne JUDr. Gulovej.

3. Sťažovateľ ďalej namieta, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 625/2015 zo 7. júna 2017, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie podávané v čase, keď bol vo väzbe a nemal prístup k spisovému materiálu, je diskriminačné a zjavne ho znevýhodňuje oproti žalovanej strane (Slovenskej republike). V dôsledku týchto skutočností nemohol riadne a kvalifikovane podať vyčerpávajúce dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 201/2012 zo 17. septembra 2014.

4. Nahliadnutím do spisu okresného súdu 31. augusta 2017 sťažovateľ zistil aj to, že krajský súd v súvislosti s verejným vyhlásením jeho rozsudku zo 17. septembra 2014 závažne pochybil tým, že ho elektronicky neupovedomil o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, v dôsledku čoho sťažovateľ nemohol požiadať predsedu senátu okresného súdu vo veci sp. zn. 5 T 52/2009 (v ktorej bol vo väzbe) o umožnenie zúčastniť sa na verejnom vyhlásení rozsudku. Podľa sťažovateľa krajský súd vedel o tom, že sťažovateľ je vo väzbe a zo spisu bola známa jeho elektronická adresa na doručovanie písomností.

5. Sťažovateľ podal odvolanie jednak proti rozsudku okresného súdu č. k. 22 C 128/2006-282 zo 14. februára 2012, ako aj proti uzneseniu okresného súdu č. k.

22 C 128/2006-286 z 15. februára 2012. Namieta, že napriek tomu okresný súd na rozhodnutie o odvolaní predložil krajskému súdu iba odvolanie proti rozsudku, pričom o jeho odvolaní proti uzneseniu podľa jeho názoru doteraz rozhodnuté nebolo. Sťažovateľ poukázal aj na to, že predkladacia správa vo vzťahu k tomuto uzneseniu nebola okresným súdom krajskému súdu predložená.

6. Uznesením okresného súdu č. k. 22 C 128/2006-286 z 15. februára 2012 bol zamietnutý návrh žalovanej strany na uloženie povinnosti sťažovateľovi zložiť preddavok na trovy konania podľa § 141a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ namieta, že okresný súd rozhodol v tejto časti bez toho, aby bol návrh žalovanej strany na uloženie povinnosti zložiť mu preddavok doručený tak, aby sa mohol s jeho obsahom oboznámiť a vyjadriť sa k nemu. Podľa tvrdenia sťažovateľa mu okresný súd tento návrh žalovanej strany zatajil.

7. Sťažovateľ tiež namieta, že obdobne okresný súd zatajil aj vyjadrenie žalovanej strany na č. l. 270-272 spisu obsahujúce skutkovú a právnu argumentáciu k návrhom sťažovateľa z 8. novembra 2010 a zo 17. mája 2011, keďže ani tieto vyjadrenia mu nedoručil, čím prišiel o možnosť vyjadriť sa k nim.

8. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [redacted] na súdnu ochranu a na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 46 ods. 3 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym súdom podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a vydaním odmietajúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 7 Cdo 625/2015 zo dňa 07.06.2017 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 7 Cdo 625/2015 zo dňa 07.06.2017 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Základné právo [redacted] na súdnu ochranu a na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 46 ods. 3 a ods. 4 Ústavy

Slovenskej republiky, právo podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave a vydaním potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Co 201/2012 zo dňa 17.09.2014 porušené boli.

4. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Co 201/2012 zo dňa 17.09.2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

5. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 46 ods. 3 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I a vydaním rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 22C 128/2006-282 z 14.02.2012 porušené boli.

6. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 22C 128/2006-282 z 14.02.2012 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

7. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom pod č.k. 22C 128/2006 na Okresnom súde Bratislava I porušené boli.

[REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 7.000,- Eur, ktoré je mu povinný Okresný súd Bratislava I vyplatiť spoločne a nerozdielne do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu

8. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 10.000,- Eur, ktoré je mu povinný Najvyšší súd Slovenskej republiky, Krajský súd v Bratislave a Okresný súd Bratislava I vyplatiť spoločne a nerozdielne do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

9. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 303,08 Eur, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet advokátky JUDr. JUDr. Emília Korčeková do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

10. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 303,08 Eur, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet advokátky JUDr. Emília Korčeková do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

11. [REDACTED] priznáva náhradu trov konania v sume 303,08 Eur, ktorú je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť na účet advokátky JUDr. Emília Korčeková do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

9. Z predloženej titulnej strany žaloby vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca požaduje od Slovenskej republiky – Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky ako žalovanej strany náhradu škody vo výške 2 500 000 GBP istiny s prísl. z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú zákonu odporujúcim, vedomým a úmyselným protiprávnym konaním súdneho exekútora JUDr. Jakubca.

10. Z uznesenia okresného súdu č. k. 22 C 128/2006-286 z 15. februára 2012 vyplýva, že ním bol zamietnutý návrh žalovanej strany uložiť sťažovateľovi ako žalobcovi povinnosť zložiť preddavok na trovy konania.

11. Z predloženej titulnej strany odvolania sťažovateľa z 27. marca 2012 doručeného okresnému súdu 28. marca 2012 vyplýva, že odvolanie smeruje jednak proti rozsudku okresného súdu č. k. 22 C 128/2006-282 zo 14. februára 2012, ako aj proti uzneseniu okresného súdu č. k. 22 C 128/2006-286 z 15. februára 2012.

12. Z predloženej titulnej strany dovolacieho uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 625/2015 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 201/2012 zo 17. septembra 2014.

III.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

15. Sťažnosť v časti smerujúcej k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1, 3 a 4 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom najvyššieho súdu konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 625/2015 a jeho uznesením zo 7. júna 2017, k porušeniu čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 201/2012 a jeho rozsudkom zo 17. septembra 2014, k porušeniu čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 128/2006 a jeho rozsudkom zo 14. februára 2012 nemá náležitosti predpísané zákonom.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

16. Ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým konštatovať, že z podanej sťažnosti, ale ani z pripojených listinných dôkazov nie je možné utvoriť si ani len najzákladnejší obraz o vecnej podstate súdneho konania, ktoré prebiehalo na všeobecných súdoch. Dá sa zistiť iba toľko, že išlo o žalobu sťažovateľa o náhradu škody 2 500 000 GBP s prísl. s tým, že označenými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu bola žaloba zamietnutá a označeným uznesením najvyššieho súdu bolo jeho dovolanie odmietnuté. Sťažovateľ totiž nepredložil ústavnému súdu sťažnosťou napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu a z dovolacieho uznesenia najvyššieho súdu predložil iba jeho titulnú stranu. Z pohľadu ústavného súdu sa javí ako osobitne významné, že z poskytnutých informácií vôbec nevyplýva žalobná, odvolacia a dovolacia argumentácia sťažovateľa a tým menej skutkové a právne závery, ku ktorým dospeli všeobecné súdy. Nie je preto možné ani zistiť, či námietky uplatňované sťažovateľom v podanej sťažnosti boli predtým uplatnené v rámci prvostupňového, odvolacieho, resp. dovolacieho konania (§ 53 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde), resp. v kladnom prípade ani to, ako sa s týmito námietkami všeobecné súdy vysporiadali.

17. Sťažnosť v časti namietaného porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 128/2006 treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ v uvedenej súvislosti namieta, že hoci podal odvolanie nielen proti rozsudku okresného súdu č. k. 22 C 128/2006-282 zo 14. februára 2012, ale aj proti jeho uzneseniu č. k. 22 C 128/2006-286 z 15. februára 2012, okresný súd doteraz jeho odvolanie proti uzneseniu nepredložil krajskému súdu na rozhodnutie, v dôsledku čoho o tomto odvolaní doteraz nebolo rozhodnuté. Podľa presvedčenia sťažovateľa došlo tak k zbytočným priet'ahom v konaní, resp. k porušeniu jeho práva na súdne konanie v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

18. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho

základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

19. Úvahy sťažovateľa nie je možné v rámci dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, akceptovať.

Uznesením okresného súdu č. k. 22 C 128/2006-286 z 15. februára 2012 bol zamietnutý návrh žalovanej strany požadujúci, aby sťažovateľovi ako žalobcovi súd uložil povinnosť zložiť preddavok na trovy konania. Inými slovami, už na prvý pohľad je zrejmé, že týmto uznesením bolo rozhodnuté v prospech sťažovateľa. Keďže ústavnému súdu predložil iba titulnú stranu odvolania, z ktorej odvolacie argumenty smerujúce proti uzneseniu nie je možné zistiť, možno iba predpokladať, že sťažovateľ v podanom odvolaní namietal nie proti výroku uznesenia, ale proti jeho dôvodom.

Za daného stavu nerozhodnutie o odvolaní sťažovateľa nemožno z ústavnoprávneho hľadiska kvalifikovať ako porušenie základného práva na súdne konanie bez zbytočných prieťahov, resp. práva na súdne konanie v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Chýba totiž podstatná náležitosť, a to stav neistoty strany konania týkajúci sa výsledku konania. Rozhodovanie o návrhu uložiť sťažovateľovi povinnosť zložiť zálohu na trovy konania nie je rozhodovaním vo veci samej a neprávoplatné rozhodnutie o tejto otázke (za situácie, keď o veci samej už bolo právoplatne rozhodnuté) nevytvára stav neistoty o konečnom výsledku prebiehajúceho súdneho konania. Navyše, bez významu nie je ani tá okolnosť, že ide o neprípustné odvolanie, keďže zrejme smeruje proti dôvodom uznesenia, nie teda proti jeho výroku.

20. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2018